

WEG, weg is het en voor goed, dat mooie stukje natuur vlak bij Amsterdam. Vele Amsterdamsche natuurvrienden zullen nog met genoeg denken aan dat paadje met de rij wilgen, zooals het was, toen nog een breede strook land zich uitstrekte tusschen de laatste huizenrijen en de modderige sloot, de bron waaraan onze Tolstraat-wilgen zich laafden. Ik ken tenminste heel wat jongelui die 's avonds als het ging schemeren, er even uitwipten om van 't mooie weer te genieten en zich een wandeling langs Amstel of Schinkel met het oog op hun tijd niet konden veroorloven; en die daarom maar even de Tolstraat op en af slenterden, en af en toe over de schutting gingen hangen om naar 't verwijderde wester-nevelland te kijken, waar zoo vaak de zon op grootsche manier zijn ondergang vierde. Weer anderen gingen niet over de schutting hangen, maar speurden tusschen de naden en spleten, of er zich ook insecten verborgen hadden, of slenterden van boom tot boom, bekeken aandachtig de bast en verschalkten zoo menig uiltje of motje of kevertje, dat zich op de grillige schors veilig waande.

En dan kwamen er natuurlijk wij, nu kantoor-menschen, winkeliers, onderwijzers, schilders, toen schooljongens, gewapend met een mes, om de wilgen te vernielen en zoo cossusrupsen machtig te worden, met doosjes, fleschjes en een vlindernet. 't Schepnet lieten wij maar thuis, want het eenige wat in die sloot woonde, was een niet volledige kikker, een draaitorretje en nog wat waterkevers, veel meer al niet tenminste volgens onze meening. Ik weet nog heel goed hoe een van mijn vrienden mij voor 't eerst vertelde van een laantje, dichtbij, waar de wilgenhoutrupsen zoo maar over den weg kropen en waar 't van zeer zeldzame insecten wemelde. Want voor een jongen die insecten verzamelt, is alles zeldzaam. In mijn verzameling had ik tenminste indertijd onder *Liparis dispar*, *Vanessa io*, *Atalanta*, enz. *zeldzaam* staan en *Carabus granulatus*, *zeer zeldzaam*. Maar, op een Woensdagmiddag zou hij mij er brengen en kreeg ik meteen den raad, in plaats van een jamfleschje maar een zuurflesch mee te nemen, want volgens zijn beschrijving was een *Cossusrups* ± 3 dM. lang. 't Draaide natuurlijk

De Tolstraat.

allerlei aard lag nu verspreid waar eertijds speenkruid en dotterbloemen bloeiden. Gebroken wilgen getuigden van 't naderende einde en vlak bij de sloot verzezen akelig nieuwe huizen, die een scherp contrast vormden met de stervende natuur aan hun voet.

Daarom kwam 't in mij op, om op mijn manier aan de Tolstraat een vaarwel toe te roepen en ik weet zeker, dat ieder, die er evenveel genoeg op mooie avonden beleefde als ik en m'n vrienden, het eveneens zal doen. G. SCHAAF.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Rectificatie. — Bij het lezen van mijn opstel in afl. 5 bemerkte ik eene vergissing mijnerzijds, die ik mij haast hierdoor te herstellen.

Ik schreef op pag. 97 »en bij de Vanessa's die hunne poppen of aan den staart met den kop naar beneden, of in een gordeltje rechtop hangen«. Bij het laatste hier ruim gedrukte gedeelte, dacht ik aan de Papilio's (Pages) en Pieriden (Witjes) etc. en had er dus behooren te staan: »en bij de *Dagvlinders* waar de poppen . . . etc.« Bij de inlandsche Vanessa's hangen de poppen allen aan hun staart. S. LEEFMANS.

